

மேல் அடுக்கியிருந்த புதுத் துணிகளில் அப்பா என்னுடையதைத் தருகிறார்.

"இந்தாடி சுறுப்பி..." அப்பா அப்படித் தான் கூப்பிடுவார்.

அப்பா அப்படிச் சொல்லும் போது சில சமயம் கூடத்தில் ஹா வென்று தொங்கும் கண்ணாடி முன் நின்றுகொண்டு பார்ப்பேன். அம்மா, காதில் "எத்தனை அழகு நீ" என்று கிசுகிசுப்பதைப் போல் ஜிருக்கும்.

சாளா வீட்டில் உள்ள கண்ணாடிப் பெட்டியில் உள்ள மீன் மாதிரி வழக்கிக் கொண்டு போகிறது பாவாடை. வெல்வெட் சட்டை. பொட்டு இட்டுக் கொண்டு அப்பா முன் போகிறேன்.

"அட பரவாயில்லையே!" என்கிறார் அப்பா.

பட்டாளை எடுத்து முன் அறையில் வைத்து விட்டு சண்பக மரத்தில் ஏற ஒடுகிறேன்.

நித்தியம் காலையில் சண்பக மரத்தில் ஏறிப் பூப்பறிப்பது ஒரு வேலை. பூக்குடலையில் பூ நிரப்பி அம்மாவிடம் தந்தால், "கொள்ளை பூ" என்று கண்களை விரித்து அம்மா தன் விரல்களை அதில் அளைய விடுவாள். விரல்களே தெரியாது.

ஸாடின் பாவாடை வழக்குகிறது. உச்சாணிக் கொம்பில் ஏற முடியவில்லை. இருட்டு வேறு. இறங்கும் தறுவாயில் படேர் "என்று வெடிக்கிறது யார் வீட்டிலோ ஒரு பட்டாஸ். உடம்பு நடுங்க மரத்திலிருந்து ஒரு குதி. வீட்டினுள் ஓட்டம். மூச்சு வாங்குகிறது.

ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு முன் அறைக்கு ஓடி என் பங்குப் பட்டாளை வெடிக்கிறேன். அப்புறம் தான் பூக்குடலை நினைவு வருகிறது. விடிந்திருக்கிறது. பாவாடையைத் தூக்கிப் பிடித்தவாறே மரத்தினடியில் கிடந்த பூக்குடலையை எடுக்கக் குனிகிறேன். பூக்கள் சில சிதறியிருக்கின்றன. நன்றாகக் குனிந்து எடுக்கும்போது பாவாடை தரையில் விரிகிறது. புதுப்பாவாடையில் அங்கும் இங்கும் கறைகள். மரம் ஏறியதாலோ?

"கல்லூஸ்..." என்று அழைத்தவாறே உள்ளே வந்து "பாவாடை எல்லாம் அழக்காக்கியுட்டேண்டி. அம்மா வைவாளா?" என்று கேட்டுக் கொண்டு பூக்குடலையுடன் அவள் முன் நிற்கிறேன். கல்யாணி ஒரு நிமிடம் வெறிக்கப் பார்த்துவிட்டு "அப்பா" என்று கூவிக் கொண்டே போகிறாள்.

கல்யாணியின் பார்வை, பூக்குடலையைக் கூட வாங்காமல் அவள் உள்ளே ஓடியது எல்லாமாக மனத்தில் கம்பளிப் பூச்சி நெளிகிறது. ஸாடின் பாவாடையைப் பார்க்கிறேன். வெல்வெட் சட்டையைத் தடவிப் பார்க்கிறேன். ஒன்றும் ஆகவில்லையே?

பகவானே, எனக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லையே? என்னை நானே கேட்டுக் கொள்ளும் போதே தெரிகிறது ஏதோ ஆகிவிட்டதென்று. எங்கும் பட்டாஸ் ஒலிகள் கேட்டவாறிருக்கின்றன. கையில் பிடித்த பூக்குடலையுடன்

வேகமாக முகை விட்டவாறு உடம்பு பதறு உதடுகள் துடிக்க நிமிர்ந்துள்ள
பேரா மென்று அழுகை வருகிறது

அம்மாவைப் பார்த்து வேண்டும் சின்னானபாட்டு உருத்தியிதான்
தலைவை அழுத்திப் பதித்துக் கொள்ள வேண்டும் "பாபா இரகசிக்"
என்று மெல் தயில்லாமல் சொல்லி அழ வேண்டும் அப்பா தலைவையத
தடவித் தருவான் என்னவேறு ஆகிவிட்டே போய்க்கரமாக

முதுகூப்பிழியலரும் மொட்டைப் பாபா மீனா எங்கிருந்திருக்கிறது
கொண்டு வருகிறான் கல்யாணி பாபா அருகில் வந்தான்

"என்னமம்மா அழறே? என்னாய்ந்து இப்போ" வேகத்துடன்
பிள்ளைக்கு ஆறுதல்தான்"

பாபாடி சொன்னது ஒன்றும் புரியவில்லை என் உணர்வு தான்
எதையோ புரிந்து கொண்டு பயத்தில் சிலவிட்டே ஒழிய அரவங்க
ஒன்றும் எட்டவில்லை. மனத்தின் ஆழத்திலிருந்து ஆறாத தாகமாய்க
கிளமிய ஒரு அழைப்பு.. "அம்மா"

ஐந்து வயதில் ஒருமுறை காணாமல் போய விட்டதை மீண்டும்
நினைக்கிறேன். பெரிய பூங்கா ஒன்றில் நீள் இருள் கவிவது தெரியாமல்
நடக்கிறேன். திடீரென்று இருளும், மாங்களும், ஓசைகளும், அமைதியும்
மனத்தில் பயத்தை உண்டாக்குகின்றன. அப்பா தான் தேடிப் பிடிக்கிறார்
ஆனால் அம்மாவைப் பார்த்ததும் தான் அழுகை பீறிடுகிறது.

அம்மா பக்கத்தில் போட்டுக் கொள்கிறாள். தடவித் தருகிறாள்
"ஒண்ணும் ஆகலியே.. எல்லம் சரியாப் போயிடுத்தே" என்று மெல்லப்
பேசுகிறாள். சிவந்த உதடுகள் நெருப்புக் கீற்றாய் ஜ்வலிக்க தன் முகத்தை
என் முகத்தின் மீது வைக்கிறாள்.

இப்போதும் எங்கேயோ காணாமல் போய விட்டதைப் போல்
அடித்துக் கொள்கிறது. கீழே உட்கார்ந்து முட்டங்காலில் தலைவந்து
அழுகிறேன். எதுவோ முடிந்து விட்டது போல் தோன்றுகிறது திடீரென்று
"கபம்" காட்டிய பிறகு எழுந்து வெளியே வருவதைப் போல் எதைவோ
விட்டுவிட்டு வந்தாற் போல் தோன்றுகிறது. அந்தச் சமயத்தில் உட்க
சரித்திரத்தில் எனக்கு ஒருத்திக்கு மட்டுமே அந்த துக்கம் சம்பவத்தை
போல் படுகிறது அத்தனை துக்கங்களையும் வெல்வெட சடைய அண்ட
மெல்லிய தோள்கள் மேல் கமையாய்த் தாங்குவது போல் அழுகிறேன்.

இருவருமாக இருந்த மாலை வேளைகளில் அம்மா இது பற்றி என்
சொல்லவில்லை என்று நினைக்கிறேன் மனத்தை விவரித்த உணர்வு
பாபா மட்டுமே புதுச் சூழ்நிலையில் புது மனிதர்களின் வேகம்
சாதாரண பயம் அல்ல பாமபைக் கண்டு அல்லும் பிரிவின் அழைப்பு
போய் வாயடைத்துப் போகும் பதைப்பு மன முலைகளில் உணர்வு
செந்தி வலைகளாகத் தொங்குகிறது

அவ்வளவுதான் உத்திகள் பிளந்து மிகக் கூப்பாறாத உருவம் மனத்தில் பிதானுயிரிந்து மண்ணை கல்லில் போழிவிட்டது என முன்னே மென் சிலப்பாய வழுக்கையாய நடந்து கொண்டிருந்த தலை நுடிரென்று குகை வாயாவத நினைந்து கருமசிவப்பாய ரத்தம் பீறிட்டு வந்தது நிமிடத்தில் ரத்தம் கலையில் கொட்டியது. ரத்தத்தையே வெறித்துப் பார்த்தேன். சிவப்பு எங்கும் படாந்து கண்களிலேயே பாய்ந்து ஓடுவது போல் தோன்றியது மனம் மீண்டும் மீண்டும் அறறியது. "ஐயோ எத்தனை ரத்தம், எத்தனை ரத்தம்" வாயில் ஒசையே பிறக்கவில்லை. ரத்தப் படுக்கை. கிழவன் வாய் நினைந்து, கண்கள் வெறித்துப் போனது, நெஞ்சில் துருத்திக் கொண்டு திகழ்ந்து

ரத்தம் எத்தனை பயங்கரமானது... உதடுகள் வெளுக்க... கை கால்கள் அசைவற்றுப் போக... அம்மா தேவை. இருட்டைக் கண்டு பயந்ததும் அணைத்து ஆறுதல் சொல்வது போல், இந்த பயத்திலிருந்து மீள அம்மா வேண்டும் என்று மனம் ஏங்குகிறது. அம்மா ஜில்லென்று கரத்தைத் தோளில் வைத்து, "இதுவும் ஒரு அழகுதான்" எனக்கக் கூடாதா?

"எழுந்திரேண்டி பள்ளி.. எத்தனை நாழி அழுவாய்?" எனனுடன் கூட உட்காராது தாலும் ஒரு குரல் அழுத கல்யாணி கெஞ்சுகிறாள்.

"அம்மா.."

"அம்மாதான் அடுத்த வாரம் வராளே. இப்போ தான் இதைப் பறந் லெட்டர் போட்டேன்.

ராதுவுக்குப் பெண் பார்க்கிறது எல்லாம் முடிஞ்சப்புறம் வருவா. இப்போ நீ எழுந்திருட. சுத்த தலைவேதனை." கல்யாணிக்கு கோபம் வர ஆரம்பிக்கிறது.

"எனக்கு என்னடி ஆய்டுத்து?"

"உன தலை மண்டை ஆய்டுத்து, எத்தனை தடவை சொல்லறது?"

"இனிமே எல்லாம் நான் மரத்துலே ஏறக் கூடாதா?"

"நமுகு' என்று குட்டுகிறாள் கல்யாணி.

'தடிச்சி' அரை மணியா எழுந்திரு, பாவாடையை மாத்தறேன்னு கெஞ்சுறேன நீ கேள்வி வேற கேக்கறியா? அப்பா இவள ரொம்பப் படுத்தறாப்பா' என்று அப்பாவுக்கு குரல் கொடுக்கிறாள்.

அப்பா வந்து 'அசட டுத்தனம் பண்ணக் கூடாது கல்யாணி சொல்லறபடி கேக்கலாம்' என்கிறாள்

பிறகுதான் பாட்டி வேறு 'என்ன அடமட்டி கிறாள்' எல்லாருக்கூட வா தலைவந்திதான் என்கிறாள். அப்பா போன பிறகு

எழுந்திருக்கள் அப்பா வா இன்னும் ஏதே நாட்கள் தாதுவை. பெண்

பாத்த பிறகு இருட்டில் தடுமாறுவதைப் போல் ஏழு நாட்கள் அந்நாள்
மாமி. எதிரீட்டு மாமி எல்லோரும் வருகிறார்கள் ஒருநாள்

“தாவணி போடலயாடி கல்யாணி?”

“எல்லாம் அம்மா வந்தப்புறம் தான் மாமி. இது அடங்காப் பட்ட
அம்மா சொன்னால்தான் கேட்கும்”

“இனிமே எல்லாம் சரியாப் போய்டுவா. இனிமே அடக்க ஒரே
வந்துடும்”

“ஏன்?” இனிமேல் என்ன ஆகிவிடும்?

தாவணி ஏன் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும்? அம்மா சொன்னால்
‘இப்படியே இருமம்மா.. பாவாடைய அலைய விட்டுண்டு.’ நான் ஏன்
வேண்டும்? யாருமே விளக்குவதில்லை.

பொம்மை போல் என்னை உட்கார்த்தி வைத்துப் பேசுகிறார்கள்
அப்பா வந்தால் தலைப்பைப் போர்த்திக் கொண்டு மெதுவாக
பேசுகிறார்கள்.

ஐந்தாம் நாள் “நீயே எண்ணெய் தேய்ச்சிக்கோடி” என்னடம்மா
சுட எண்ணெயைக் கிண்ணியில் ஊற்றிக் கொடுக்கிறாள் கல்யாணி

இடுப்பின் கீழ் நீண்ட கூந்தலுடன் அழுதவாறே போராடிவந்த
ஷிம்மீஸூடன் கூடத்துக் கண்ணாடி முன் நிற்கிறேன்.

“இனிமே பாத்தருமிலேயே டிரெஸ் பண்ணிக்கனும் தெர்ஞ்சுத்”
என்கிறார் அப்பா.

அப்பா போன பிறகு கதவைச் சாத்துகிறேன் ஷிம்மீலைக் கழற்றி
போடுகிறேன். கறுப்பு உடம்பை கண்ணாடி பிரதிபலிக்கிறது. முகத்தை
விடச் சற்றே நிறம் மட்டமான தோள்கள், கைகள். மார்பு, தலை
மென்மைபான துடைகளின் மேல் கை ஓடுகிறது. நான் அதே டென்
இலலையா? அம்மா என்ன சொல்லப் போகிறாள்

ஸ்கூல் யூனிபார்ட் போட்டுக் கொள்கிறேன். கதவைத் திறந்து
கல்யாணி வருகிறாள்.

“ஸ்கூலில் ஏன் வரல்லேன்னு கேட்டா என்னம்மா சொல்கிய

கல்யாணியை வெந்ததுப பாக்கிறேன் கூண்டில் தந்து விட்டால்
போல குதூகலத்துடன் ஸ்கூலுக்கு கிளமமபிக் கொண்டிருக்கிற
குறைகிறது

“ஒண்ணும் சொல்லவேண்டாம் சுமமா இரு”

அன்று கேமஸ் பிரியடிஸ் விளையாடவில்லை அகன்ற மாடி ஒன்றின்
பின் மறைந்து கொள்கிறேன் முன்பு ஒரு முறை அப்படி விளையாடாமல்

ஆகிவைத்தால்?"

ஸ்கூல் பையை விட்டெறிகிறேன். முகம் எல்லாம் குடேறுகிறது செவிகளைக் கையால் மூடிக்கொண்டு வீறிட்டுக் கத்துகிறேன்.

"நான் அப்படித்தான் உட்காருவேன். எனக்கு ஒண்ணும் ஆகலை"

ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் நீட்டி, அழுத்தி வெறிக்கத்தலாய்க் கத்துகிறேன்.

அப்பாவும் கல்யாணியும் அதிர்ந்து போய் நிற்கின்றனர். நான் கோபித்துக் கொண்டு மொட்டை மாடிக்குப் போய் உட்காருகிறேன். சண்பக மரத்தின் வாசனையோடு அங்கேயே இருக்கலாம். கல்யாணியும் அப்பாவும் இங்கே வரக் கூடாது. நானும் சண்பக மர வாசனையும் மட்டுமே. ஒன்றும் பேசாத, தொடாத அந்த வாசனை வீட்டு மனிதர்களை விட நெருங்கிய ஒன்றாகப் படுகிறது. இவர்கள் பேசாமல் இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும். அம்மா மாதிரி விழிகளை விரித்துச் சிரிப்ப.

அம்மா அப்படி பார்த்தால் நெஞ்சினுள் ஏதோ செய்யும். வாய்விட்டு சிரிக்கத் தோன்றும். பாடத் தோன்றும். அம்மா சிருஷ்டிப்பவள். ஆனந்தத்தை, உத்ஸாகத்தை, அழகை எல்லாம் தலையைத் திருப்பி ஒரு புன்னகையால் ஜாலம் செய்து வரவழைப்பவள்.

கல்யாணி மேலே வருகிறாள்.

"சாப்பிட வாடம்மா சின்ன ராணி, அம்மா உன்னைச் செல்லம் கொடுத்து குட்டிச் சுவராக்கிட்டா"

அலட்சியமாக உதட்டைப் பிதுக்கியவாறே எழுந்து கொள்கிறேன்.

மறுநாள் காலை அம்மா வருகிறாள். டாக்ஸியின் கதவைத் திறந்து கரும்பச்சைப் பட்டுபுடவை கசங்கியிருக்க, அம்மா வீட்டிற்குள் வருகிறாள்.

"என்ன ஆச்சு?" என்கிறார் அப்பா.

"பொண்ணு கறுப்பாம். வேண்டாம்னுட்டான் கடங்காரன்"

"உன் தங்கை என்ன சொல்றா"

"வருத்தப்படறா பாவம்"

"நமக்கும் ஒரு கறுப்புப் பொண்ணு உண்டு"

மொட்டென்று அம்மா முன் போய் நிற்கிறேன். கல்யாணி லெட்டரில் எழுதியதை விட விளக்கமாய் நானே சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. மெல்ல அவள் கழுத்துப் பதிவில் உதடுகள் நடுங்க மென்குரலில் எல்லாவற்றையும் அரற்ற வேண்டும் போல் படுகிறது. நெஞ்சில் நெளியும் பயத்தைக் கூற வேண்டும் என்று அடித்துக் கொள்கிறது.

ஏதோ மர்மமான ஒன்றை இரவு படுத்துக் கொண்டதும் தொண்டையை

அவ்வாறு சிவகாமன்

அடைத்துக் கொள்ள வைக்கும் உணர்வை, என் உடம்பே எனக்கு மாறுதலாகப் படும் தலிப்பை அம்மா விளக்கப் போகிறாள் மெல்ல என்று அவள் முகத்தையே பார்க்கிறேன். வாழைத்தண்டு போல் நீண்ட கரங்களால் அவள் என்னை அணைக்கப் போகிறாள். நான் அழப் போகிறேன் உரக்க. அம்மாவின் கூந்தலில் விரல்களைத் துளைத்துப் பெருத்த கேவல்களுடன் அழப் போகிறேன்.

அம்மா என்னைப் பார்க்கிறாள். நான் ஒரு கணம் அவள் கண்முன் ராதுவாய் மாறுகிறேனா என்று தெரியவில்லை.

"உனக்கு இந்த இழவுக்கு என்னடி அவசரம்? இதுவே இனிமே ஒரு பாரம்" களீரென்று கேள்வி.

யாரைக் குற்றம் சாட்டுகிறாள்?

ஒலியில்லாக் கேவல்கள் நெஞ்சை முட்டுகின்றன.

அம்மாவின் உதடுகளும், நாசியும், நெற்றிக் குங்குமமும், மூக்குப் பொட்டும், கண்களும் ரத்த நிற ஜ்வாலையை உமிழ்வது போல் தோன்றுகிறது. அந்த நெருப்பில் அவள் மேல் போர்த்தியிருந்த தேவ ஸ்வரூபம் அவிழ்ந்து விழ நிர்வாணமான வெறும் மனித அம்மாவாய் அவள் படுகிறாள். அந்த ஈரமில்லாச் சொற்கள் பட்டாக்கத்தியாய் எழுந்து முன்பு முளைவிட்டிருந்த அத்தனை அழகுகளையும் குருட்டுத் தனமாக ஹதம் செய்கிறது. தீராத பயங்கள் கரும் சித்திரங்களாய் நெஞ்சில் ஓட்டிக் கொள்கின்றன.

அக்னியே ஸ்வா ஆ ஆஹா... அசுத்தங்கள் மட்டும் எரிக்கப்படவில்லை. மொட்டுக்களும் மலர்களும் கூட கருகிப் போயின.

அந்த இரவுகளை மறப்பது கடினம். கதை கேட்கும் இரவுகள். தங்கம் அதைதான் கதை சொல்வான். காசு நரி, முயல், ஆமை கதைகள் இல்லை. அவளை இட்டிக் கட்டியவை. கவிதைத்துண்டுகள் போல சில. முடிவில் பாட்டுக்கள் போல சில. ஆரம்பம், நடு, முடிவு என்றில்லாமல் பலவாறு விரியும் கதைகள். சில சமயம், இரவுகளில் பல தோற்றங்களை மனதில் உண்டாக்கி விடுவான். அசுரர்கள், கடவுள்கள் கூட அவள் கதைகளில் மாறி விடுவார்கள். மந்தரையைப்பற்றி உருக்கமாக சொல்வான். சூர்ப்பனை தாடகை எல்லோரும் அரக்கிகளாக இல்லாமல் உணர்ச்சிகளும், உத்வேகங்களும் கொண்டவர்களாக உருமாறுவார்கள். காப்பியங்களின் பக்கங்களில் ஒட்டிக்கொண்டவர்களை வெளியே கொண்டுவருவான். சிறுகொடிந்த பறவைகளை வருடும் இதத்தோடு அவர்களை வரைவான் வார்த்தைகளில். இரவு நேரமா. அந்த பழைய வீட்டுக்கூடமா, கூடப்படுத்த சித்தி மாமா குழந்தைகளின் நெருக்கமா என்னவென்று தெரியவில்லை. அந்த கதைகள் வண்டின் ரீங்காரமாய் மனதில் ஒரு மூலையில் ஒலியுடன் சுழன்றவாறிருக்கின்றன.

தங்கம் அதை அந்த பழைய தூண்களும் நடுக்கூடமும் உள்ள வீட்டில் பல பிம்பங்களில் தெரிகிறான். பெரிய மரக்கதவின் மேல் சாய்ந்தவாறு, அகல் விளக்கை புடவை தலைப்பால் மறைத்தபடி ஏந்தி வந்து புரையில் வைத்தபடி. தன் கணவன் ஏகாம்பரத்துக்குச் சோறிட்டவாறு. கிணற்றுச் சுவரில் ஒரு காலை வைத்து கயிற்றை இழுத்துக் கொண்டு செடிகளுக்கு உரமிட்டவாறு...

தங்கம் அதை அழகுக் கறுப்பு, நீவி வீட்டாற்போல் ஒரு சுருக்கமும் இல்லாத முகம், முடியில் நிறைய வெள்ளி அதை வீட்டில் காலால் அழுத்தி இயக்கும். அந்தக் காலால் ஹார்மோனியம் உண்டு. அதைதான் காசி பா...

உடைய சாந்தமா போயிடிச்சு' அருளி இருந்திருக்க பகவதே
 மெல்லாம் திருந்தது மொள்ள மொள்ள பிருகங்க பட்சிக எல்லாம் அது
 உணர்வு பட்டுது தேன் கூடு மரத்தில் தொங்கறது தெரிஞ்சிது நல்லா
 பசுபப சேலுன்னு புல்லு தெரிஞ்சிது. அந்த புதுக்காட்டோட
 ரகசியமெல்லாம் அந்த மானுக்கு புரிஞ்சிடிச்சு. அதுக்கப்பறமா,
 பயமெல்லாம், அந்த மானு அந்த காடெல்லாம் சுத்திச்சு. பயமெல்லாம்,
 போயி சாந்தமா போயிடிச்சு'

கதையை முடித்தாள் அதை. கூடத்தின் மற்ற பகுதிகள் இருண்டிருந்தன.
 இந்த பகுதியில் மட்டும்தான் வெளிச்சம். இருண்ட பகுதியை காடாய்
 சற்பனை செய்து, கதை கேட்ட குழந்தைகள் அந்த மானுடன் தோழமை
 பிண்டு முடிவில் சாந்தப்பட்டு போயினர். தலையணைகளை அணைத்து
 உறங்கிப் போயினர். நீளமும் மஞ்சளும் கறுப்பும் கலந்த முரட்டுத்துணி
 தலையணையில் சாய்ந்து, ஒற்றைக்கண்ணைத் திறந்து, உறக்கக் கலக்கத்தில்
 பார்த்தபோது, எங்கள் நடுவே, இரு கைகளையும் மார்பின் மேல்
 குறுக்காகப் போட்டு தன் தோள்களை அணைத்தவாறு, முட்டியின்மேல்
 சாய்ந்து கொண்டு தங்கம் அதை உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

அக்டோபர் 94